

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Benke Barnabás (címe) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Lukovits Péter (címe) ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.r. alperes címe) I. rendű, a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű, a II. rendű alperes ügyvezető által képviselt III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében - amely perbe az I. rendű alperes pernyertessége érdekében beavatkozott a dr. Polecsák Mária (címe) ügyvéd által képviselt Alperesi beavatkozó (címe) beavatkozó - a Budapest Környéki Törvényszék 2013. szeptember 23. napján kelt 16.P.25.933/2011/35. számú ítélete ellen a felperes részéről 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 85.100 (Nyolcvanötezer-egyszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében az I. rendű alperest elsődlegesen hibás teljesítésre, másodlagosan szerződésszegésre hivatkozással 357.000 forint kártérítés és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Kereseti kérelmét arra alapította, hogy kórházi ellátása során az I. rendű alperes nem nyújtotta számára azt a teljes körű, magas színvonalú ellátást, amelyért térítést fizetett, továbbá az I. rendű alperes megsértette az egészségügyi törvényben előírt tájékoztatási kötelezettségét, mivel sem a műtétjét megelőzően, sem azt követően nem részesült megfelelő tájékoztatásban. Kifogásolta, hogy közvetlenül az beavatkozást megelőzően, bódult állapotban került sor a műtét elvégzésére és az altatásra vonatkozó beleegyező nyilatkozatok aláírására.

A II. rendű alperest az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogának megsértése miatt 350.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére, míg a III.

rendű alperest az I. rendű alperessel szemben előterjesztett jogcímek és hivatkozások alapján ugyancsak 357.000 forint kártérítés megfizetésére kérte kötelezni.

Az I-II-III. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes álláspontja szerint az elvárható legnagyobb gondosságnak megfelelően nyújtotta a felperes számára az általa kért egészségügyi szolgáltatást, az elvégzett orvosi beavatkozás a szakmai szabályoknak megfelelően, sikeresen megtörtént, tájékoztatási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. A II. rendű alperest a kifogásolt udvariatlan magatartása következtében figyelmeztetésben részesítette, valamint a felperes számára az általa kifizetett díjazás 10 %-át méltányosságból visszafizette. Vitatta, hogy bármilyen jogellenes magatartást vagy szerződésszegést tanúsított volna.

A II. rendű alperes tagadta, hogy a felperest személyhez fűződő jogaiban megsértette volna. A kereset elutasítását kérte annak okán is, hogy magánszemélyként nem állt szerződéses jogviszonyban az I. rendű alperessel.

A III. rendű alperes ellenkérelme megegyezett az I. rendű alperes védekezésével.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 17.850 forint + áfa, valamint a beavatkozóknak 17.850 forint + áfa perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy az adóhatóság külön felhívására fizessen meg 78.800 forint le nem rótt eljárási illetéket.

Határozatának indokolásában tényként állapította meg, hogy a felperes, mint beteg, valamint az I. rendű alperesi kórház között 2009. október 21. napján jött létre egészségügyi szolgáltatás nyújtására vonatkozó megállapodás. A felperes sem a műtétet végző sebész orvos II. rendű alperessel, sem a III. rendű alperesi társasággal nem állt közvetlen jogviszonyban. A II. rendű alperes nem állt sem munkaviszonyban, sem megbízási jogviszonyban az I. rendű alperessel, miután az I. rendű alperes megbízottja a III. rendű alperes volt, mely gazdasági társaságnak a II. rendű alperes a törvényes képviselője, ügyvezetője.

A Ptk. 350. § (1) és (2) bekezdésének szabályozása alapján, figyelemmel az I. rendű és a III. rendű alperes között fennálló tartós megbízási viszonyra, továbbá arra, hogy mind a megbízó, mind a megbízott gazdálkodó szervezet, a károsult és a megbízó viszonyában lehetőséget látott az alkalmazottak károkozásáért való felelősség Ptk. 348. §-ában foglalt szabályainak az alkalmazására. E körben hivatkozott a Ptk. 348. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra, mely szerint ha az alkalmazott a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek kárt okoz, jogszabály eltérő rendelkezése hiányában a károsulttal szemben a munkáltató felelős. Mindebből következően az I. rendű alperes felelősségét vizsgálta, a felperesnek a II-III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresetét nem találta alaposnak, így azt elutasította. Rögzítette, hogy a II. rendű alperes természetes személyként kifejezetten a III. rendű alperes jogi személy feladat- és hatáskörében,

tevékenységi körében járt el, ekként magatartása a jogi személy eljárásának minősül, ezért az ennek során okozott kárért vagy személyiségi jogsértésért harmadik személyekkel szemben nem a II. rendű alperes, hanem a jogi személy tartozik felelősséggel.

Vizsgálta, hogy a felperes kereseti kérelme hibás teljesítésre vagy más szerződésszegésre alapítottnak, továbbá személyhez fűződő jogok megsértése miatt alapos-e.

Idézte az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) 1. § c) pontjában, 5. § (3) bekezdés a)-b) pontjában, a 7. § (2) bekezdésében, a 10. § (1) bekezdésében, a 13. § (1), (3), (8) bekezdésében, valamint a 135. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat.

A lefolytatott bizonyítási eljárásának eredményeként rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy a felperes által felhozottak, miszerint kórházi ellátása során nem részesült emberséges bánásmódban, valamint sem a műtétjét megelőzően, sem azt követően nem kapott megfelelő tájékoztatást, továbbá ellátása nem volt az általa megrendelt szolgáltatás csomagnak megfelelő, nem felelnek meg a valóságnak. A tanúként meghallgatott I. rendű alperesi alkalmazottak vallomása alapján megállapított tények azt igazolták, hogy a felperes ellátása során senki nem tanúsított vele szemben olyan magatartást, melynek következtében sérült volna a megfelelő ellátáshoz való joga, embertelen bánásmódban nem részesült. Az I. rendű alperes figyelembe vette, hogy a felperes félt a műtétől, az átlagosnál idegesebb, érzékenyebb volt, utólagos panaszának kivizsgálása során is úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, amikor egyrészt bocsánatot kért a II. rendű alperes udvariatlan viselkedéséért, másrészt méltányosságból 10 %-os kompenzációt ajánlott fel a felperes részére, aki ezt nem fogadta el. A perbeli adatok nem támasztották alá kétséget kizáróan ... orvosigazgató levelében foglaltakat, miszerint nem megfelelően történt a felperes tájékoztatása. Nem felelt meg a valóságnak, hogy a felperest műtét előtt nem pontosan tájékoztatták volna annak áráról, figyelemmel arra is, hogy az előzetes tájékoztató csak általánosságban hangzik el, az ár pontos meghatározására a konkrét műtét kiválasztását követően kerül sor, több tényező függvényében. ... tanúvallomása igazolta, hogy a felperes az ambulancián részletes tájékoztatást kapott mind az árra, mind a szűk alsónadrág viselésének ajánlottságára vonatkozóan. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az a körülmény, hogy a felperes nem vitatotta az ambuláns vizsgálat és a műtét időpontja között több e-mailt küldött különböző kérdésekkel a II. rendű alperes részére, aki azokra minden alkalommal megfelelő választ is adott, nem igazolja azt, hogy első jelentkezése alkalmával ne kapott volna a szükségesnek megfelelő teljes körű tájékoztatást. ... I. rendű alperesi alkalmazott vallomása ugyancsak azt támasztotta alá, hogy a műtétet követően a II. rendű alperes az operációról készült DVD felvétel átadásával egyidejűleg ismertetést adott a műtét lefolyására vonatkozóan. A kötözés során az orvos ugyancsak válaszolt a felperes kérdéseire, tájékoztatták arról is, hogy a műtét után mik a további teendők.

Tényként állapította meg, hogy a felperes és a II. rendű alperes a műtétet követően szóváltásba keveredett. A nézeteltérés megítélése során azonban nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy a felperes fellépése és az orvossal szemben használt hangneme kifogásolható volt.

A későbbiekben a II. rendű alperes a felperes által részére megküldött e-mailt a vezetőség felé továbbította. Ezzel kapcsolatosan arra utalt, hogy az egészségügyi törvény nem tartalmaz a kezelőorvos számára olyan kötelezettséget, miszerint a beteg kórházból való távozását követően a továbbiakban is köteles lenne vele e-mail formájában kommunikálni. Mindezek alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes mind a műtétet megelőzően, mind azt követően a szakmai szempontból szükséges és indokolt tájékoztatást egyénre szabottan megkapta, így a tájékoztatáshoz fűződő joga nem szenvedett sérelmet.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként nem látta bizonyítottnak azt a felperesi állítást sem, miszerint a különböző beleegyező nyilatkozatokat a műtét napjának reggelén bódult állapotban írták vele alá. Kétséget kizáróan ugyan nem volt megállapítható, hogy melyik okirat aláírása pontosan mikor történt, az azonban igen, hogy az altatóorvos engedélye nélkül az ápoló személyzet gyógyszerrel a műtét előtt nem adhatott a felperesnek, azt követően pedig, hogy az altatótablettát megkapta, okirat aláírására már nem került sor.

Minderre tekintettel megállapította, hogy az I. rendű alperes részéről hibás teljesítés, szerződésszegő magatartás nem történt, így a kárigény nem alapos.

A személyhez fűződő jog megsértésére alapított kereset vonatkozásában a Ptk. 75. § (1) bekezdésében, 76. §-ában foglaltakat idézte.

Kifejtette, hogy a felperes által sérelmezett, a közte és a kezelőorvosa között elhangzott beszélgetés alkalmával csupán a felperes élettársa volt jelen. A felperes a részéről kezdeményezett beszélgetésen éles hangnemben fogadta a II. rendű alperest, őt kérdőre vonta, trágár szó használatával. A II. rendű alperes ezen kérdésre csupán feltételes módon válaszolt és a részéről továbbiakban elmondottak sem tartalmaztak indokolatlanul bántó, sértő, megalázó kijelentéseket a felperesre vonatkozóan. A beszélgetés stílusát, hangnemét, a lezajlott eseménysort értékelve összességében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a II. rendű alperes nem sértette meg a felperes emberi méltóságát. Önmagában az udvariatlanság olyan viszonylagos kategória, ami jogsértést nem alapoz meg, így a Ptk. 76. § (1) bekezdésére és a 84. § (1) bekezdés e) pontjára alapított, I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet sem találta alaposnak.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. Az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az első fokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelemnek helyt adó

döntés meghozatalát kérte.

Fellebbezési álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokból téves jogi következtetésre jutott, a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, ennek eredményeként tévesen állapította meg azt, hogy nem sérült a tájékoztatáshoz való joga. Kifogásolta, hogy az első fokon eljáró bíróság döntését és annak indokolását kizárólag az ellenkérelemre, az alperesi tanúvallomásokra alapította, figyelmen kívül hagyta az általa meghallgatni kért tanúk vallomását, valamint a betegjogi képviselő, ... által előadottakat, mely bizonyítékok kétséget kizáró módon alátámasztják kereseti követelését. Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, hogy e bizonyítékokat miért nem értékelte. Nem megfelelő súllyal került sor ... orvosigazgató által írt okirati bizonyíték értékelésére sem, amely okiratban rögzítésre került, hogy a II. rendű alperes a kezelés során nem tanúsította a páciensek tájékoztatásával és a velük való bánásmóddal kapcsolatosan az intézmény elvárásait. Figyelmen kívül hagyta ... tanú és a felperes személyes előadását is az emberi méltóság megsértése körében.

Megítélése szerint bizonyítást nyert az a tény, hogy a tájékoztatáshoz való joga sérült, a betegjogi képviselő vallomása igazolta, hogy tájékoztatása az orvosszakmai elvárásnak megfelelő időpontban nem valósult meg. Nem cáfolható az sem, hogy bódult állapotban kellett aláírnia az okiratokat. Az orvosigazgató azt a megállapítást tette, hogy a II. rendű alperes nem tanúsította a tájékoztatással, a vele való bánásmóddal kapcsolatosan az I. rendű alperesi kórház részéről elvárt magatartást.

A II. rendű alperes magatartásával összefüggésben arra kívánt rámutatni, hogy a II. rendű alperes nem mentheti ki magát a személyhez fűződő jogok megsértésének következményei alól arra hivatkozással, hogy más nevében, képviselőként vagy jogi személy tagjaként járt el. Magatartását az egyedi szituáció függvényében kell megítélni, figyelemmel kell lenni arra, hogy jelentős összeg került kifizetésre egy komplex ellátásért. Kezelőorvosa tisztában volt azzal, hogy fél a műtétől és az átlagostól érzékenyebb személyiség. Hangsúlyozta, hogy nem a társadalombiztosítás által finanszírozott ellátást választotta, hanem jelentős összeget fizetett azért, hogy komplex ellátásban részesüljön, ennek része az emberséges bánásmód, a megfelelő tájékoztatás is. Kétségtelen, hogy a beavatkozás szakmai szempontok alapján sikeres volt, azonban további plusz szolgáltatásokat is vásárolt, erre figyelemmel szükséges megítélni a II. rendű alperes magatartását. Álláspontja szerint miután nem a hétköznapi kórházi ellátást vett igénybe, nem az általános társadalmi mérce az irányadó. A II. rendű alperes megjegyzéseit, hozzáállását, azt, hogy számára pszichológussal való beszélgetést javasolt, arra figyelemmel kell megítélni, hogy egy magas színvonalú, komplex szolgáltatást vásárolt, elvárásai ennek ellenére nem teljesültek. Mindennek tükrében, az egyedi szituációt tekintve a II. rendű alperes magatartása alkalmas volt arra, hogy emberi méltóságában megsértse. Hozzá tartozói beszámoltak arról, hogy mindez lelkiileg megviselte. A II. rendű alperes magatartása továbbá nem csak emberi méltóságában sértette, hanem annak következtében legalapvetőbb

betegjoga, a tájékoztatáshoz való jog is sérült.

Az I-II-III. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság határozatának helybenhagyására irányult. Mindhárom alperes vitatta a felperes fellebbezésében foglaltakat és egyetértettek az elsőfokú bíróság megállapításaival. Álláspontjuk szerint a meghallgatott tanúk vallomása, a releváns bizonyítékok azt támasztották alá, hogy a felperes tájékoztatáshoz való joga nem sérült, a II. rendű alperes tájékoztatási kötelezettségének teljes mértékben eleget tett mind a beavatkozást megelőzően, mind a műtétet követően. Az I. rendű alperes az egészségügyi szolgáltatási szerződést az elvárható legnagyobb gondossággal teljesítette, munkatársai a felperes valamennyi kérdésére választ adtak, jogellenes magatartás tanúsítására nem került sor. Az I. rendű alperes bocsánatkéréssel kompenzálta azt, hogy a II. rendű alperes udvariatlan magatartást tanúsított, a kórházi szolgáltatások maximálisan megfeleltek annak a mércének, amely alapján a szolgáltatás ára meghatározásra került. A II. rendű alperes vitatta, hogy magatartásával a részéről elhangzott kijelentésekkel megsértette volna a felperes személyhez fűződő jogát.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, tényállását helytállóan állapította meg. A jogvitában a vonatkozó jogszabályok alkalmazásával helytálló döntést hozott, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett, ezért az első fokon eljáró bíróság határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A felperes kereseti kérelmét szerződésszegés és személyiségi jogsértés címén terjesztette elő.

Az első fokon eljáró bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperessel szerződéses jogviszonyban álló I. rendű alperes az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv-ben) foglalt jogszabályi kötelezettségeinek eleget tett. A jogvitában alkalmazandó jogszabályokat helytállóan alkalmazta és idézte, ezért azokra a másodfokú bíróság visszautal.

A perbeli időszakban hatályos egészségügyi törvény a beteg beavatkozásokba történő beleegyezésére vonatkozó szabályozást az önrendelkezéshez való jogra vonatkozó szabályok keretében tartalmazza. A 15. § (1) bekezdése alapján a beteget megilleti az önrendelkezéshez való jog, amely kizárólag a törvényben meghatározott esetekben és módon korlátozható. A (2) bekezdés szerint az önrendelkezési jog gyakorlása keretében a beteg szabadon döntheti el, hogy kíván-e egészségügyi ellátást igénybe venni, illetve annak során mely beavatkozások elvégzésébe egyezik bele, illetve melyeket utasít vissza, figyelembe véve a 20. §-ban előírt korlátozásokat. A (3) bekezdés alapján a betegnek joga van arra, hogy a kivizsgálását és a kezelését érintő döntésekben részt vegyen. Az e törvényben foglalt kivételektől eltekintve bármely egészségügyi beavatkozás elvégzésének feltétele, hogy ahhoz a beteg megtevesztéstől, fenyegetéstől és kényszersztől

mentes, megfelelő tájékoztatáson alapuló beleegyezését adja. A (4) bekezdés kimondja, hogy a beteg a (3) bekezdésben foglalt beleegyezését szóban, írásban, vagy ráutaló magatartással megadhatja, kivéve, ha e törvény eltérően nem rendelkezik. Az (5) bekezdés értelmében az invazív beavatkozásokhoz a beteg írásbeli vagy - amennyiben erre nem képes - két tanú együttes jelenlétében szóban vagy más módon megtett nyilatkozata szükséges.

Az egészségügyi törvény arra vonatkozóan nem tartalmaz rendelkezést, hogy a beteg az adott műtét elvégzését megelőzően mennyi idővel köteles, illetőleg jogosult megismerni és aláírásával elfogadni a műteti, altatási beleegyező nyilatkozatot. ... tanúvallomása igazolta azt, hogy a felperesnek a műtét napján 15-20 perc állt rendelkezésére, hogy a beleegyező nyilatkozatokat áttanulmányozza és aláírja. Ezen időtartamnak - az okiratok terjedelmétől függetlenül - elegendőnek kellett lennie arra, hogy annak tartalmát a felperes megfelelő módon áttanulmányozza, megértse és az abban foglaltak alapján döntést hozzon, figyelemmel arra is, hogy a műtétet megelőző előzetes vizsgálatok és a II. rendű alperessel fenntartott kapcsolat alapján az adott beavatkozást, annak kockázatát, várható eredményét, esetleges szövődményeit részletesen megismerte.

A beteg tájékoztatáshoz való jogát a törvény 13. §-a szabályozza. Az (1) bekezdés alapján a beteg jogosult a számára egyéniesített formában megadott, teljes körű tájékoztatásra. A (2) bekezdés szabályozza a részletes tájékoztatás jogosultságát, míg a (3) bekezdés biztosít jogosultságot a beteg részére a tájékoztatás során és az azt követően való további kérdésre. A (4) bekezdés szerint a betegnek joga van megismerni ellátása során az egyes vizsgálatok, beavatkozások elvégzését követően azok eredményét, esetleges sikertelenségét, illetve a várttól eltérő eredményt és annak okait. A (8) bekezdés szerint a betegnek joga van arra, hogy számára érthető módon kapjon tájékoztatást, figyelemmel életkorára, iskolázottságára, ismereteire, lelkiállapotára, e tekintetben megfogalmazott kívánságára.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárása eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a fentiekben meghatározott tájékoztatási kötelezettségének a felperes ellátása során megfelelően eleget tett az I. rendű alperes.

... tanúvallomása alátámasztotta azt, hogy a lehetséges beavatkozási módokról a II. rendű alperes részlegesen tájékoztatta a felperest, elmondta, hogy melyik beavatkozás milyen előnyökkel, illetve hátrányokkal jár. A felperes számtalan kérdést tett fel az előzetes vizsgálatok során, melyekre részletes, mindenre kiterjedő választ kapott, ezek alapján választotta a laparoszkópos eszközzel végzett műteti megoldást. A tanú vallomása igazolta azt is, hogy az operációt megelőző tudnivalókról, étkezésről, a szűk alsónadrág viselésének szükségességéről a felperes ugyanúgy tájékoztatást kapott, mint a műtétet követő teendőkről. A beavatkozást az orvos maga készített rajzzal is szemléltette. Szintén bizonyítást nyert az, hogy a beavatkozás elvégzését követően annak eredményéről a felperes kezelőorvosától ugyancsak megfelelő tájékoztatást kapott, a felmerült kérdésekre a

II. rendű alperes megadta a szükséges válaszokat. Mindebből következően a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint a felperes tájékoztatáshoz fűződő joga nem sérült, még abban az esetben sem, ha a betegjogi képviselő nem tartotta helyesnek a műtéti beleegyező nyilatkozatok aláírásának időpontját.

Az orvosigazgató levelében foglaltak - figyelemmel ... tanú vallomásában előadottakra is - nem támasztották alá a felperes azon álláspontját, miszerint a II. rendű alperes részéről embertelen bánásmódban részesült volna.

A Fővárosi Ítéltábla arra mutat rá, hogy a személyiségi jogsértésre alapított kereseti kérelmek elbírálása során nagy körültekintést igényel annak mérlegelése, hogy valóban sérült-e a fél személyhez fűződő joga. Ezen kérdés eldöntésénél nem az egyén szubjektív megítéléséből kell kiindulni, hanem minden esetben objektív mérce alapján kell állást foglalni. Ennek megfelelő körültekintéssel kellett elbírálni azt, hogy a II. rendű alperes felperessel szemben tanúsított magatartása elérte-e azt a szintet, ami már jogsértést valósít meg. A másodfokú bíróság e körben is osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, miszerint a II. rendű alperes részéről - a felperes által kezdeményezett beszélgetés, majd a későbbi levélváltás során - tanúsított magatartás nem valósított meg személyiségi jogsértést. Az adott beszélgetés során a felperes által felvetett gondolat alapján a II. rendű alperes nem feltétlenül kifogásolható formában fogalmazta meg véleményét. Ha nyilatkozata, eljárása nem is minősíthető udvarias magatartásnak, ezen mulasztás személyiségi jogsértést még nem valósít meg.

A fellebbezésben foglalt felperesi hivatkozás okán a másodfokú bíróság utal arra, hogy a társadalombiztosítás által finanszírozott egészségügyi ellátás keretein túlmutató, magánszolgáltatás formájában igénybe vett egészségügyi ellátásnak is vannak határai. A beteg által külön térítés ellenében igénybe vett egészségügyi szolgáltatás sem jár az egészségügyi törvényben meghatározott jogosultságokon és kötelezettségen túl további betegjogokkal és a szolgáltatást nyújtó részéről további kötelezettségekkel. A tájékoztatási kötelezettség, felvilágosításadás köre nem bővül, a beteget ellátó kórház, az őt kezelő orvos ugyanazon kötelezettségeinek kell, hogy eleget tegyen, egyazon gondosságnak megfelelő eljárást köteles tanúsítani, mint a társadalombiztosítás által finanszírozott kezelésben részesülő betegek esetében. A felperes által fizetett térítési díj az átlagostól magasabb színvonalú elhelyezési, étkezési lehetőséget biztosít, de nem jelenti azt, hogy az általa megvásárolt szolgáltatáscsomag egyéb olyan betegjogokat biztosítana, melyeket az ún. hétköznapi kórházi ellátás keretében a betegek nem feltétlenül jogosultak megkapni. A felperes a tájékoztatási kötelezettség megsértésén, valamint az embertelen bánásmód tanúsításán kívül egyéb konkrét hiányosságra, sérelemre nem hivatkozott, az pedig részéről sem volt vitatott, hogy a II. rendű alperes által elvégzett műtét a szakmai előírásoknak mindenben megfelelt és az sikeres volt. Olyan egyéb konkrét körülményt tehát, amely a hibás teljesítést, illetőleg a személyiségi jogsértést megalapozhatta volna, a felperes maga sem jelölt meg.

Mindemellett a peradatokból kitűnően megállapítható volt az is, hogy a II. és a III. rendű alperes által nyújtott szolgáltatás, a felperes kezelése során tanúsított magatartás, a betegről való gondoskodás messze meghaladta az általános kórházi ellátást és az annak során észlelhető átlagos körülményeket.

Mindebből következően az alperesek részéről nem valósult meg sem szerződésszegés, sem személyiségi jogsértés. Annak ténye, hogy a kórház méltányosságból kompenzálni kívánta a felperes hivatkozott sérelmeit, mindössze azt igazolja, hogy az egészségügyi intézmény a kórház presztízsének megőrzésére törekedett és egy esetleges peres eljárást igyekezett megelőzni. Ezen méltányossági alapon, udvariasságból megtett gesztus nem tekinthető a felperesi igény elismerésének, azt kiterjesztő módon értelmezni nem lehetett.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, így a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles az I. rendű alperes fellebbezési költségének viselésére, melynek mértékét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, 4/A. §-a alapján határozta meg. A II-III. rendű alperesnek, valamint az I. rendű alperes oldalán fellépő beavatkozónak fellebbezési költsége nem merült fel. A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán az állam által előlegezett fellebbezési illeték viselésére a másodfokú bíróság a felperest a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte.

Budapest, 2014. november 6.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő